

שלוש נוצות

היה פעם מלך, ולו שלושה בנים: שניים חכמים ונבונים, השלישי לא דיבר הרבה, היה פשוט וחשבו אותו לטיפש. כשהמלך הזדקן ונחלש, וספר את ימיו האחרונים, לא ידע למי מהבנים למסור את המלכות.

רצה הקרפדה הצעירה והביאה
 קופסה. הקרפדה הגדולה
 פתחה אותה והוציאה ממנה
 שטיח כל כך יפה ועדין שעוד
 לא ראו כזה על פני האדמות.
 היא נתנה אותו לנער, וזה הודה
 לה מאוד ועלה שוב לפני
 האדמה.

הוא אמר על כן: "לכו מכאן ומי שיביא לי את השטיח
 היפה ביותר, זה יהיה מלך אחרי מותי. וכדי שלא יריבו
 מי ילך לאן, יצא איתם מהארמון, לקח שלוש נוצות
 והעיף אותן לאוויר. אמר: "כל אחד מכם ילך אחרי נוצה
 אחרת."

נוצה אחת עפה מזרחה, שניה מערבה, אבל השלישית
 לא עפה רחוק אלא מיד נפלה על הארץ. על כן אחד
 האחים הלך ימינה, שני שמאלה והם צחקו מהטיפשון,
 שהיה צריך להישאר קרוב, ליד הנוצה השלישית.
 הטיפשון התיישב והיה עצוב. אבל אז ראה שליד
 הנוצה רואים דלת באדמה. הוא הרים את הדלת, מצא
 מדרגות וירד. למטה הגיע לדלת, דפק בה ושמע
 שמישהו אומר:

"צעיר שלי, קטן שלי
 רוץ מהר אנה ואנה
 רוץ מהר לראות
 מי עומד בחוץ."

הדלת נפתחה והוא ראה שם קרפדה גדולה שמסביבה
 ישבו קרפדות קטנות רבות.

הקרפדה הגדולה שאלה מה רצונו כאן. והוא ענה:
 "הייתי רוצה לקבל שטיח עדין ויפה ביותר.
 אז קראה הקרפדה לאחת הצעירות ואמרה:

"צעיר שלי, קטן שלי
 רוץ מהר אנה ואנה
 הביא לי את הקופסה שלי."

האחים הבוגרים חשבו שהצעיר הוא כה טיפש שלא יביא שטיח כלל. הם אמרו: "למה לנו לטרוח" לקחו את השטיחים הראשונים שמצאו בשוק והביאו אותם למלך.

באותו הזמן בא גם הצעיר עם השטיח שלו. המלך ראה את השטיח היפה ואמר: "כפי שאמרת והבטחתי, המלכות תהיה שייכת לבן הצעיר."
אבל שני הגדולים לא נתנו מנוח, ודיברו ושכנעו אותו שהטיפש הזה לא יכול להיות הרי מלך.
ואז הוא אמר שוב: "טוב, את המלכות לזה שיביא לי את הטבעת היפה והיקרה ביותר. הוא שוב הלך עם הבנים החוצה, העיף שלוש נוצות ואמר להם ללכת בעקבותן.

שוב הלכו הבוגרים מזרחה מערבה והנוצה של הצעיר נפלה בסמוך הדלת שבאדמה. הוא ירד שנית ואמר לקרפדה הגדולה שהוא זקוק לטבעת יפה. היא אמרה להביא לה שוב את הקופסה, והוציאה משם טבעת יהלומים וזהב כל כך יפה ששום צורף לא יכול היה לעשות דומה לה.

הבנים הבוגרים לא דאגו והביאו טבעות פשוטות שמצאו אי-שם, והביאו למלך.
אך כשהופיע הנער עם טבעת הזהב ויהלומים שלו אמר המלך: "המלכות תהיה שלו!"

ושוב הבוגרים נדנדו למלך עד שהוא החליט לעשות במבחן שלישי ואמר: "המלכות תהיה של זה, שיביא הנה את העלמה היפה ביותר" ושלה את הבנים שוב בעקבות שלושת הנוצות.
הפעם הצעיר לא חשב הרבה אלא ירד אל הקרפדה הגדולה ואמר: "אני זקוק לעלמה יפה ביותר."

אבל כשקפצה הצעירה היפה, שהביא איתו הנער, קפצה דרך הטבעת, היא עשתה זאת בזריזות ובחן כזה, שכל הויכוחים פסקו. הצעיר קיבל אחרי מות אביו את הכתר ושלט עוד זמן רב בתבונה רבה.

"אא, אמנם אין לנו כאן עלמה זמינה, אבל בכל זאת תקבל אותה."
היא הציגה לפני הבחור דלעת צהובה, חצויה ורתומה לשישה עכברים.
הצעיר אמר ביאוש: "מה אעשה עם אלה?" והקרפדה ענתה: קח אחת מהאלה והושיב אותה בתוך הדלעת." הנער תפס אחת הקרפדות והכניס אותה לדלעת, והנה הקרפדונת הפכה לנערה יפהפייה, הדלעת למרכבה מפוארת והעכברים לשישה סוסים.
הוא נישק לעלמה, האיץ בסוסים ובא לפני המלך. האחים שלו שוב לא טרחו הרבה ובאו עם בחורות פשוטות מהכפרים הסמוכים. כשהמלך ראה זאת החליט שוב: "הצעיר יהיה המלך אחרי מותי!"
אבל השנים הבוגרים דיברו שוב ושוב ושכנעו שהנער לא יכול להיות מלך. הם אמרו: הבה נבדוק מי מהנשים אלה היא הזריזה ביותר. הנה כאן, באמצע האולם תלויה טבעת גדולה. שינסו הבנות לקפוץ דרכה. הם היו בטוחים שבנות הכפר יעשו זאת בקלות, אך הצעירה העדינה לא תצליח בכך.
ושוב נכנע להם המלך. הבנות הכפריות קפצו דרך הטבעת, אבל היו כל כך גלמניות שנפלו על הארץ ושברו את רגליהן.